

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1910 z dnia 21 października 2015 r. zmieniającego załączniki III i V do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości guazatyny w określonych produktach lub na ich powierzchni⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca twierdzi, że poprzez przyjęcie rozporządzenia (UE) 2015/1910 przewidującego najwyższy dopuszczalny poziom pozostałości w wysokości 0,05 mg/kg substancji czynnej guazatyny w określonych produktach lub na ich powierzchni Komisja naruszyła prawo Unii Europejskiej i nie zastosowała ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja nie spełniła uzasadnionych oczekiwań rządu Republiki Południowej Afryki i skarżących oraz naruszyła prawnie wiążące przepisy rozporządzenia (WE) nr 396/2005⁽²⁾ poprzez nieuwzględnienie dostępnych informacji naukowych i technicznych.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja popełniła szereg oczywistych błędów w ocenie, opierając się na dwóch opiniach Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności, których treść ujawnia owe błędy.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo strony skarżącej do obrony. Komisja powołała się na domniemane naukowe obawy, na temat których nie ma żadnych informacji ani w zaskarżonym rozporządzeniu, ani w dokumentach będących podstawą zaskarżonego rozporządzenia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżone rozporządzenie jest nieproporcjonalne. Komisja wybrała najbardziej uciążliwy środek w sytuacji, w której inne, bardziej proporcjonalne środki były dostępne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/1910 z dnia 21 października 2015 r. zmieniające załączniki III i V do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości guazatyny w określonych produktach lub na ich powierzchni (Dz.U. 2015 L 280, s. 2).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni, zmieniające dyrektywę Rady 91/414/EWG (Dz.U. 2005 L 70, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2015 r. – Puro/OHIM (smartline)

(Sprawa T-744/15)

(2016/C 078/34)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Puro Italian Style SpA (Puro SpA) (Modena, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Terrano)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „smartline” – zgłoszenie nr 12 574 802

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 października 2015 r. w sprawie R 2258/2014-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Błędne zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. – EDF/Komisja

(Sprawa T-747/15)

(2016/C 078/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Électricité de France (EDF) (Paryż, Francja) (przedstawiciel: M. Debroux, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności art. 1, 2, 3, 4 i 5 zaskarżonej decyzji ze względu na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia prawa i błędy w ustaleniach faktycznych;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 3 zaskarżonej decyzji, ponieważ kwota, do zwrotu której EDF została zobowiązana, jest bardzo poważnie zawyżona;
- w każdym razie obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi w ramach żądania głównego trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu art. 266 TFUE.
2. Zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. 107 TFUE. Zarzut ten dzieli się na dwie części.

- Część pierwsza, dotycząca możliwości zastosowania testu inwestora prywatnego, obejmuje pięć zastrzeżeń: